

Biblioteka
OKEAN

Urednik
Borislav Pantić

Naslov originala
Federico Moccia
“Quell’attimo di felicità”

Copyright © 2013, Federico Moccia
Copyright © 2014 za srpsko izdanje Čarobna knjiga

ISBN 978-86-7702-362-1

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se reprodukovati, umnožavati, prešampavati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača. Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
Beograd 2014.

Federiko Moća

TAJ TRENUTAK SREĆE

Prevela sa italijanskog
Svetlana Šmit

**Čarobna
knjiga**

Mariji Luni, mojoj maloj princezi.

„Pitao sam zebra,
jesi li ti crna zebra s belim prugama?
Ili si bela s crnim prugama?
A zebra me je pitala:
jesi li ti bučan čovek s mirnim trenucima?
Ili si miran čovek s bučnim trenucima?
Jesi li ti uredan čovek s nekim neuređenim navikama?
Ili si neuređen čovek s nekim urednim navikama?
Jesi li ti srećan čovek s nekim tužnim danima?
Ili si tužan čovek s nekim srećnim danima?
Više nikad neću pitati zebra za njene pruge.“

Šel Silverstin

Jednog dana. Jednog dana će sve ovo biti prošlost.

Ne, nije išlo tako. Da, sad se sećam: „Jednog dana od svega ovoga ostaće samo oblačak“.

Ili već tako nekako. To mi je otac rekao, uz osmeh, na bolničkom krevetu, namigujući mi, ohrabrujući me, ubeđujući me da neće biti nikakvih problema, da će se sve srediti. Ali nije bilo tako. Sledećeg dana više nije bio u bolnici. Više nije bio na ovom svetu. Sada ga nema više, na koju god stranu da pođem da ga tražim. Da, kao kad bih izašao iz kuće i lutao po celom Rimu i onda još dalje, sve do Milana, Torina, pa onda do Francuske i još dalje, do Tajlanda, Malezije ili šta znam, ali ranije bih znao da na ovaj ili onaj način mogu da ga nađem. A sada ne. Nema ga više. Nema ga na kugli zemaljskoj. Nadam se samo da Boga ima; u suprotnom je ovaj život jedna ogromna prevara. Neki genijalan štos mog oca? Evo jednog: „Život je smrtonosna bolest.“ Još neki koji me je baš zasmejao? „Alchajmerova bolest ima i pozitivnu stranu: svaki dan misliš kako stićeš gomilu novih prijatelja.“

Svaki dan. Da, moj otac mi je ukazao na važnost tog „svaki dan“. Svaki dan je različit, svaki dan je bitan, jedinstven, iako mi ponekad o svemu tome uopšte ne vodimo računa.

Ponekad živimo tako odsutno da, ne znam, kao da nam taj dan uopšte nije važan. A u stvari svaki dan može da promeni sve, da baš to bude novi dan. Danas, na primer, osećam da je danas jedan važan dan.

„Moramo da pričamo.“

Kad sam jutros pogledao u telefon, našao sam samo ovu poruku. Ne „dobro jutro, ljubavi“, ne „dobro jutrooooo“, kao što mi Ale ponekad piše, sva euforična. Ale je Alesija, moja devojka. Zajedno smo već godinu dana, a danas je njen rođendan. Puni dvadeset. Evo je, video sam njen auto, tamnoplavi mini, poslednji model, jedan od onih velikih, s velikim točkovima, vintidž koji je danas *in*, koji košta „samo“ četrdeset hiljada evra, ali ona to sebi može da priušti.

Parkirala je u parkiću ispod Trga delfijskih igara, ispred spomenika. Tamo su neke mame koje šetaju s dečicom. Jedna dadilja šalje poruke mobilnim u trenutku kad dete koje bi trebalo da pazi pada na zemlju. Ne podiže ga. Nije zabrinuta, ni najmanje, ionako nije njeno. Podiže pogled, vidi ga, ali ga ostavlja tamo, ionako mu nije ništa, ustaće već nekako, i nastavlja da piše kao da se ništa nije dogodilo.

Alesija sedi na klupi, drži novine, lista ih brzo kao pomahnitala, i ja stvarno ne uspevam da shvatim koliko na taj svoj način zaista može da pročita, da shvati, ali, ona je nekako sva takva. Tamnosmeđa kosa pada joj preko lica. Sedi na naslonu klupe i njene duge noge se naslanjaju tamo gde bi inače bilo prirodno sedeti. Ali kod nje mi ništa ne izgleda prirodno. Ali mi se i dalje sviđa, mnogo, kao prvog dana, još i više. Kao svakog dana.

„Ale!“, zovem je.

Traži me pogledom, onda me vidi izdaleka, pa podigne bradu kao da kaže „dobro, videla sam te“. Zatvara novine, presavlja ih i spušta na klupu. Ali ne smeje se.

„Ćao. Srećan rođendan, ljubavi!“

Poljubimo se kratko. Previše kratko za moj ukus, i ona se odmah odvoji. Hladna je.

„Uzmi...“ Pokušavam da ne razmišljam o tome. „Ovo je za tebe.“ Pružam joj kesu, a Ale izgleda zbunjeno. Ipak je danas njen dan, i samim tim je normalno da sam joj doneo poklon. Alesija ga vadi iz kese i polako odvija, u tišini, ne gleda me. Možda se naljutila što joj nisam poslao poručicu još sinoć, kad je prošla ponoć, nego tek jutros, pošto bi ona stalno volela te male pažnje. Mada je to možda samo moj utisak, ko zna. Sad ubrzava. Skida ceo papir. Da, otvara ga, smeška se, ali samo na trenutak.

„Sviđa ti se?“

Prislanja *monkler* na ramena, ali ništa ne govori.

„Poslednji model, poseban materijal, lagan. Probaj je, daj da vidim kako ti stoji.“

Oblači jaknu, savršeno joj stoji.

„Da vidimo kako ti stoji kad staviš ruke u džepove.“

Kao što sam i pretpostavljao, prvo stavlja desnu ruku u džep i odmah nalazi mali paket. Iznenađena je. Vadi ga, prevrće ga po rukama, gleda ga kao da nikada nije videla ništa slično, ali se ne smeši, ne diže glavu, ne gleda me. A ja i dalje ćutim. Kreće polako da ga otvara. Pušta da papir padne na zemlju i ostane tako netremice da gleda, u svoje ruke, i ništa ne govori. Obična glupost je to što sam joj poklonio, ali sam to uradio namerno. Kugla sa snegom i s malim Sneškom koji u ruci drži tablu na kojoj piše „Volim te“. Te blesave stvari, koje u stvari radiš kad nisi u stanju da uradiš nešto ozbiljno. Nisam nikad mogao to da joj kažem. Volim te. Jedanput zamalo što joj to nisam doviknuo, iz sve snage. Bili smo ispred njene kuće, i ona je odjednom primetila.

„Šta je? Šta se dešava?“ upitala me je.

„Ništa.“ Odgovorio sam samo tako, „ništa“. Nisam joj rekao, nisam imao hrabrosti. Zajedno smo sad već godinu dana i ja nisam uspeo da joj to kažem jedan jedini put. Alesija okreće kuglu, malo je protrese. Sneg u kugli pada po Snešku s tablom u ruci, a ona počinje tiho da plače. Krupne suze joj lagano teku niz lice, a ona se ne pomera, stoji oborene glave, i iako ih njena kosa prikriva, ja ih vidim. Slivaju se jedna za drugom niz obraze, usne joj drhte, ništa ne govori, ruke su joj oborene uz telo. Ja kao da umirem, osećam onu beskrajnu muku kao kad nekom naneseš bol, nekom koga u stvari nikada ne bi želeo da povrediš.

„Ma ja sam se šalio, hteo sam da te zasmejem, nije to glavni poklon za tebe.“

Osmehujem se, uzalud tražim reči, ali ne pomaže ničemu. Ipak ushićenje me ne popušta.

„Pogledaj, pogledaj u drugi džep!“ Da, to mi izgleda kao jedino rešenje. Alesija gura drugu ruku u levi džep i iz njega vadi poklon. Poklon je mali i na njemu piše ime juvelira: *Vilani*. Ali ona se ipak ne smeje. Odvija ga, onda otvara kutijicu.

„Ima boju tvojih očiju.“

Gleda te plave minduše, ali to traje samo tren. Zatvara kutijicu i konačno podiže glavu. To je prvi put da me pogleda od momenta kada je otvorila prvi poklon. A ja je gledam netremice očekujući beznadežno jedan njen osmeh. Nadlanicom briše usne. Onda vraća sve u kesu. Poslednji put me pogleda. I konačno nagovesti jedan osmeh, mada i on kao da je napola.

„Žao mi je...“

I onda ode. I tada, u tom trenutku, ja se od reči do reči setim rečenice.

„Plači, razmišljaj i živi; jednog dalekog dana/ kad budeš budućnost svoja najviša/ ovaj ponosni orkan/ biće za tebe poput oblaka.“

Da, to je bila poslednja rečenica mog oca. Autor je Arigo Boito, a ja sam je uneo čak i u svoj maturski rad o skapiljaturi¹, eto zašto se sećam ko je to rekao. Uz tu rečenicu on me je napustio. A danas je otišla i Alesija. Ali to je možda samo trenutak, možda će se predomisliti, možda je ljuta što joj nisam poslao poruku noćas u ponoć. Ili možda nije ljuta, možda je srećna, a možda ima i drugog. Sve je veliko možda. Samo jedna stvar je sigurna, u stvari dve: loše mi je, a druga izvesnost je da mi ona nije ostavila nijednu rečenicu, rekla mi je samo: „Žao mi je...“ I tako otišla.

¹ It.: *scapigliatura* – italijanski književno-umetnički pokret iz druge polovine XIX veka. (Prim. prev.)

„Dobar dan.“

Osmehuje mi se Ilarija De Luka, lepa gospođa, ima jedva pedeset godina. Oblači se klasično, ali se ne ponaša starinski, ne hoda tako.

„Šta mogu da vam ponudim?“

Uzima *Republiku*, pa onda *Dove* i stavlja ih pred mene. Na trenutak je tiha, malo stidljivo se smeši, kao da bi trebalo nešto da mi kaže, ali joj ne ide. Pravim se da to ne primećujem, uzimam njenih deset evra, brzo računam i vraćam joj kusur.

„Eto tako, prijatan dan, gospođo...“

Još trenutak ostaje kraj kioska, kao da joj je odjednom nešto palo na pamet, kao da traži volju, hrabrost da progovori. Ali onda se predomisli.

„Da, hvala, takođe.“

Uzima novine, presavija ih i stavlja u torbu. Gledam je kako se udaljava. Hoda polako, ima lepu pozadinu, i ja ostajem tako da je gledam dok se gubim u mislima.

„Žao mi je...“ Alesija mi je rekla žao mi je. Žao mi je. A šta bi to moglo da znači „žao mi je“? Žao mi je ali tvoj poklon mi se nije svideo. Žao mi je ali imam jedan problem. Žao mi je ali želim da budem sama. Žao mi je ali ja sad volim nekog drugog. Žao mi je... ma daj, šališ se? To nikako nije moguće. I u jednom trenutku ceo život mi proleti ispred očiju. A to se, kažu, dešava kad neko umire. Ali mi nismo umrli, zar ne, Alesija? Nije kraj, reci mi da nije kraj. Gledam u mobilni. Nema poruka.

„Zdravo, Niko, jedan *Tempo*, hvala.“

Edoardo Salemi, vlasnik restorana dole u Francuskoj ulici u koji povremeno idem da jedem, a on mi daje i popust. Pružam mu novine, i on nestaje u sekundi. Da. Radim kao prodavac novina. Ranije je ovde u kiosku radio moj otac, povremeno je pisao i članke za manje važne novine, one lokalne časopise koji su mu za to ipak plaćali. Dešavalo se

čak i da nacрта neku smešnu sličicu pa da je posle proda, moj otac je i u tome bio dobar. A sada se smenjujemo ja, moj stric i moj brat od strica. Ja radim ujutru a oni popodne i noću, s vremena na vreme zamenimo smene, ali ja ne radim samo to. Ništa, nema poruka. Prošao je ceo jedan dan i to je prvi put za ovih godinu dana da nismo razmenili nijednu poruku. Nije se nijednom dogodilo da je prošao ceo dan, a da nismo nešto jedno drugom napisali, bilo kakvu glupost. Ljubav je sačinjena od tih sitnih gluposti, bez smisla možda, ali koje te zasmeyavaju ili zbog kojih odmahuješ glavom, ali koje u tim trenucima postaju predivne. Ljubav čine one poruke koje ne govore ništa ali govore sve, na koje i ne obraćaš pažnju kada stižu svaki dan, ali koje ti postanu opsesija kada počnu da izostaju. Kada bismo svi bili zaljubljeni, ovaj svet bi postao prelep. Ma šta se ja proseravam. Da, ljubav te pravi idiotom, ali si zbog nje i lep; nedostatak ljubavi te pravi idiotom, ali destruktivnim.

Alesija mi nedostaje. Nedostaje mi na ekspancijalan način, deluje mi nemoguće, ali sa svakim trenutkom koji prolazi nedostaje mi sve više. Što se telefona tiče, hteo bih da je pozovem, da joj pošaljem poruku, da se stvorim ispred njene kuće s buketom crvenih ruža, ogromnih, od kojih se skoro ne vidim koliko su velike. Ali tako nešto nisam nikada radio. Ili možda nisam radio dovoljno? Ipak sam uvek smišljao tako nešto, mnogo puta, i uvek sam govorio sebi „jednog dana“... Jednog dana ću sve to uraditi. Ali nisam uradio ništa. Jednog dana u stvarnosti je jednako s nikada. Nikada. A sada je možda prekasno. U životu se uvek štedimo, uvek mislimo da će doći bolji trenutak za nešto, da će život dobiti smisao, da će se sve promeniti. Sutra, čekamo uvek neko sutra koje može isto tako i da ne dođe, kao one večeri kad sam se pozdravio s ocem i otišao kući.

Otišao sam da jedem kao da je sve u redu, sećam se čak i onoga što sam jeo, pršutu i mocarelu, a onda salatu s paradajzom, i otišao sam da spavam kao da ništa ne može da se dogodi, kao da još ima vremena da mu nešto kažem, da mu natenane ispričam svoju priču s Alesijom, koja je već trajala neko vreme. Kao da sam još uvek mogao da se izvinim

za sve gluposti koje sam napravio, za nestašluke, detinjarije, za sve one prilike kad nisam znao da ga saslušam do kraja. Kad sam mu rekao: „Ma ne seri, samo nešto baljezgaš...“. A samo zato što mi se sviđalo da se s njim sukobljavam, eto, čisto onako, jer mi je to bilo kul i ništa više. Mnoge od tih stvari uopšte nisam ni mislio, barem mi se čini da se tako sećam.

Ulazi Bruno, radnik s pumpe, ne javlja se, ne progovara kao i obično, uzima *Porta Porteze*, stavlja novac u tanjirić i izlazi. Stavljam novac u kasu. On je takav, ali mene nije briga. Kad se osećaš loše, možeš li na pravi način da ocenjuješ stvari, a iskreno, dođe mi i da se smejem. Pa da li može svake nedelje da čita *Porta Porteze*?² Šta onda može da očekuje? Uvek na istom mestu, u istoj košulji već godinama, u istoj sivoj uniformi i istim cipelama. U stvari, kad bolje razmisliš, mi smo i sačinjeni od navika koje se ponavljaju. Kad se loše osećam, bolje vidim stvarnost, nekako je izoštrim, mogu da vidim i besmislene stvari koje čine ovaj život. I sve mi izgleda dramatično besmisleno. Osim nje. Šta li sad radi? Gde li je? Sada je jedanaest i trideset. Mora da je kod kuće, probudila se sigurno, da, već odavno, ukoliko sinoć nije legla kasno. A ako je legla kasno? Pošto je mogla da legne kasno, zar ne? Verovatno se videla s drugaricama. Da, sigurno s drugaricama, Laurom i Silvijom. Pričale su o meni. One su je pitale za mene. Ne, jedino ako su izašle s njihovim momcima. Sigurno su pitale: „A Niko? Šta radi Niko?“ A ona, lukava kakva već jeste, sigurno je našla neki izgovor. Niko je imao neka posla... Izašao je s drugarima, otišao je na mali fudbal. Onda stanem i odjednom mi je baš loše: „Ne, oni znaju“. Drugarice uvek sve znaju. Svaki put kad vidiš nečiju drugaricu ili druga, uvek misliš: da, on zna... on sve zna. Ja ne znam šta on to zna, ali on zna šta je istina. Prava istina. Poslednja istina, najiskrenija verzija. Voleo bih da uhvatim Lauru i Silviju i da ih odvojeno saslušam, ili da ih mučim kao u filmu „SlaGalica strave“ I, II, III, IV i V (ili je možda bio i VI?), i da vidim da li se njihove verzije poklapaju. Da ih nateram da progovore. Iako je ponekad bolje ne znati ništa.

² Lokalne novine, objavljuju oglase, obaveštenja, poruke lične prirode. (Prim. prev.)

„Ne traži istinu. Ponekad ti nije potrebna.“

Ovo mi je moj otac rekao jednom kad smo išli na utakmicu. Ništa nisam rekao na to. Nije mi skroz jasno šta bi trebalo da znači ta rečenica, ali sam je dobro upamtio. Jedna od lepih stvari je ta što nikada nisam saznao ništa o njima, o svojim roditeljima, da li su se razveli, da li su jedno drugo varali, pa opraštali. Ja sam video samo jedno: da su se voleli. A onda je on nju napustio zauvek, iako to nije želeo, a to je kao da je nikada neće napustiti, i to je ono najlepše u svemu. Konačno, evo jedne poruke.

„Čuo sam i stvarno mi je žao. Svратиću uskoro do tebe.“ Da, eto ti, baš ovo mi nije bilo potrebno.

3

Ćiće ulazi u kiosk, onako sav ogroman. Ima dugu kosu, crnu, gustu, i nosi je vezanu nekom čudnom gumicom u boji, liči na one koje nose žene, i koje su barem ponekad lepe.

„Čuo sam. Ne mogu da verujem... Ipak, ima tu nešto što meni nije bilo baš jasno, znaš...“

Nastavlja da priča, ali ja ne razumem šta. Možda zato što u suštini ne želim da ga čujem. Mlati rukama kao lud, skoro kao da hoće da mi opet stavi do znanja da je neko iz njegove porodice iz Napulja, da su tamo negde imali veliku fabriku i da ona sad nije više njihova, ili je oduzeta ili ju je deda izgubio na kocki. Ta priča nikada nije bila do kraja jasna. Možda zato što je ponekad bila i drugačija.

Ćiće se u stvari zove Domeniko Sensi, upisao se na Ekonomski, ali je položio samo tri ispita.

„Sad ću sve da sredim.“

To je njegov moto. Ali koji se odnosi i na dijetu, na polazak u teretanu, na šišanje, promenu imidža i na to da ostavi jednu od dve žene s kojima se viđa duže od godinu dana. Da, zato što je on s Beatrice i s Deborom sve ovo vreme. Upoznao ih je obe 27. aprila, i od tog dana je neodlučan. Na početku ih je tako obe vodio celu nedelju dana, ljubeći se jedan dan s jednom, drugi dan s drugom.

„Sad ću sve da odlučim. Stvar je što su obe simpatične, i zabavne.“

Onda je posle petnaest dana bio još neodlučniji.

„Seks je s obema različit, ali u suštini isti.“

E ovo, iskreno, nisam baš shvatio, kao ni mnoge druge njegove momente, uostalom. S druge strane, prijatelje ne shvataš, već prihvataš: verovatno se upoznate u osnovnoj, ali to teško da može da traje. S onima iz srednje je opet lakše, na stranu to da li ste jedni drugima davali puškice ili ne, da li vam je dobro išlo ili nije, i iz kojih predmeta. Stvori se neka vrsta tri S, simpatija, saučesništvo i solidarnost, i više se nikada posle ne izgubi. Barem je tako bilo sa mnom i Ćićom.

„Alo, Niko, kako si? Ma da li ti mene slušaš?“

„Da, naravno. Eh, kako sam. A da nemaš ipak i rezervno pitanje?“

„Imam. Jel' ti nedostaje?“

Prošao je jedan dan i odgovor je da, već mi nedostaje. Ali ništa ne govorim. Ionako on misli o svemu, nastavlja da me zapljuskuje pitanjima.

„Baš su čudne ove žene, zar ne. Ne znaju šta hoće, ponašaju se kao da ih seks ne interesuje, hoće pažnju, brigu, princa na belom konju. Jesi li ti uradio sve ono što je trebalo uraditi? Nisi sigurno ništa zaboravio, zar ne?“

„Na primer?“

„Pa ne znam... Neku godišnjicu, datum kad ste se upoznali, mesec, pesmu koju ste slušali prvog puta. Jesi li je uvek vodio u isti kafić? Uхватila te je u nečemu? Ne, jer kad ti najmanje primećuješ, one te ukebaju, znaš... Ma šta ti je. To nisu žene. Čudovišta.“

I nastavlja tako. Čitava lavina reči na slobodi.

Neko ulazi, uzima novine, gleda ga radoznavo pa izađe, neko drugi posle i ne obraća pažnju.

Ćićo je seo na gomilu novina naslaganih na zemlju, a smešno je što je na vrhu baš časopis *Salute*³. I dalje se vrti i priča. Primeti neku neodlučnu gospođu kako stoji ispred knjiga. „Uzmite ovu, stvarno je dobra.“

Preporučio joj je *Projekat Rouzi* Grejema Simsiona. Ja mislim da to radi namerno, a sigurno tu knjigu nije pročitao. I ne bi je nikad ni pročitao. A gospođa mu čak i poveruje, prati ga, uzima knjigu i odlazi.

„Vidiš... pravim ti posao, ja tebi samo dobro donosim.“

Ćićo nastavlja. Dobra stvar u kiosku je što svakog dana možeš da čitaš sve moguće, a čitanje ne moraš da platiš. Imaš hiljadu informacija koje ti ne bi nikada ni pale na pamet i novine koje nikada ne bi čitao, kao *Internazionale*, na primer, u kojima ima nešto stvarno strava, i ja ih u stvari i čitam samo zbog toga: horoskop Roba Breznija. Uvek pogađa ili ti kaže nešto što se na ovaj ili onaj način uvek odnosi na tebe. E pa,

sad se setih da nisam ni pročitao poslednji horoskop... Dok se pravim da slušam ono što mi govori, idem da ga nađem. Ništa, ne kaže ništa što bi me navelo da posumnjam da će se dogoditi onako nešto s Alesijom. Sad odlučim da ga pročitam naglas Ćiću kako bih ga učutkao.

„Slušaj, slušaj šta kaže horoskop Roba Breznija...“

Ćićo se umiri i sad me sluša.

„Da bi spasao svet, moraš da kreneš od jednog čoveka, govorio je pisac Čarls Bukovski. 'Sve ostalo je čist romantizam ili politika.' Predlažem ti da ovo razmišljanje uzmeš za jednu od svojih misli vodilja za sledeću nedelju. Prevedi svoje uzvišene ideale u dela s praktičnim uticajem. Umesto da samo pričaš o dobrim delima koja bi želeo da učiniš, zaista ih i učini. I koliko je to moguće, osiguraj se da svaki detalj tvog svakodnevnog života odražava tvoju viziju najuzvišenije istine i lepote.“

Ćićo i dalje čuti, kao da razmišlja o svemu onome što sam mu pročitao, a onda kao i obično kreće s nečim što nije nimalo bitno.

„A znaš da su uhapsili Kima Šmica, zvanog Kim Dotkom ili Kimbl? Živeo je u nekom bunkeru, video sam snimke: došli su u njegovu vilu od osamnaest miliona dolara u okolini Ouklenda, sve likovi iz FBI-ja, u gumenim čamcima kao na filmu, i izvukli su ga napolje. I posle kažu da kad imaš pare možeš sve. Možeš moj kurac! Parama ne možeš da izlečiš neke bolesti i ne možeš da sprečiš da završiš u ćorki, jebote!“

Malo kaže, ali gađa pravo u centar. Idealno za trenutak kada te je neko upravo ostavio.

„Ćao, Fabri.“

Stiže moj rođak, u letu mu pružam ključeve od spoljne rešetke i šmugnem napolje iz kioska.

„Da li bi radio noćnu smenu sutra?“

„Ne znam...“

Jedva stignem da mu to kažem i ulazim u Ćićov kabriolet opel tigra, koji kreće uz škripu guma, kao i obično. Moj rođak Fabricio izviruje iz kioska.

³ It.: zdravlje. (Prim. prev.)

„Ne. Moraćeš da radiš noćnu sutra pošto ja...“

Nisam više ništa čuo pa podižem ruku uvis, malo kao oni surferi s plavim kovrdžama, s čudnim tetovažama u boji i izvajanim trbušnjacima, zaleđenog osmeha i s barem jednom ribom u kolima. Ja imam samo Čića, koji uz to i loše vozi. A ta ruka je u stvari samo značila: „Zvaću te posle“.

„Gde ćemo?“

Čićo je pustio *Police*, nosi crnu košulju i crnu majicu ispod, a na vratu ima srebrni lanac s priveskom, cipele *D&G* od najmanje četiristo evra. Pravi je zeldi, onako šaban, ljakse, ali oni su danas u modi. On je vrhunac treša. Vozi suviše smelo svoju otkrivenju tigru. A ako postoji neki auto koji je promašaj, onda je to sigurno ovaj. A on je ipak uveren da je skroz kul. Pojačava muziku svojim kratkim debelim prstima s noktima izgrizanim i čak malo prljavim od ulja, kao da je nešto popravljao. Ipak on već duže vreme ne ide motorom ili vespom. Ali zato koristi sve programe za *mac*. Skida s neta sve moguće i nemoguće, a Kim Dotkom ili Kim Tim Džim Vestor, ili kako se već zove, bio je njegov idol.

„Ne mogu da verujem da su ga uhapsili.“

Na trenutak začuti. A onda se upali kao da mu je pala na pamet neka ideja.

„Hoćemo da jedemo kod *Kakolara*? Daj, ja častim.“

„Okej, što se mene tiče može.“

Kakolaro... nisam nikad shvatio zašto bi se neko mesto tako zvalo. Ipak se tako zove, i najjapsurdnije je što je toliko moderno među najpopularnijim i najelegantnijim ljudima u Rimu.

Alesija je tamo često išla s drugaricama.

„Večeras izlazim samo sa ženama, sve idemo kod *Kakolara*.“

I ja sam joj verovao. Sviđa mi se što među nama postoji poverenje, sviđa mi se kad neko u nešto veruje. Ako mi je rekla da ide kod *Kakolara*, samo žene, to znači da je tako.

Čićo vozi dosta bezobrazno, okrzne jednog fjorina, vozač nastavlja pravo ali mu pokazuje srednji prst, ovaj dva puta svirne pa zamakne za ćošak ulice pored Vile Farnezina.

Te večeri sam ipak prošao pored *Kakolara*. Znam, voleo bih da sam imao stopostotno poverenje u nju, ali te večeri ipak nisam izdržao. Sećam se toga kao da je bilo juče. Preko puta parkirao polo, koji mi je sestra pozajmila. Malo ranije ga gasim, uvlačeći se na slobodno mesto. Onda u velikoj tišini otvaram vrata i izlazim iz kola. Ostajem s druge strane ulice, hodam uz trotoar i sve vreme gledam u stakla kod *Kakolara*. Eno je. Tamo je. Jede picu i smeje se, sedi u vrhu stola, sama je, ne mogu da vidim ko sedi pored nje. Polako se naginjem, pa se povlačim unazad da bih proširio vidno polje. I onda ih ugledam: Frančeska, Laura, Simona i još jedna okrenuta leđima koju ne poznajem. Ali sve su žene, samo žene, njene drugarice, možda je ona okrenuta leđima Silvija. Osetim se ohrabreno, uzdahnem, ali ostanem tu da je gledam. Vidim da zainteresovano sluša ono što neko govori, onda klima glavom, smeje se i uzima još jedno parče pice. Ispred nje stoji dijet-kola, ali ipak jede još jedno poveće parče pice, kakav čudan način držanja dijete. Alesija... Alesija je takva. U tom svom sećanju i dalje stojim tu i gledam je, a da ne nalazim reči da je definišem. Reči nikada nisu dovoljne kad nekoga voliš. Ona se onda okreće ka staklu, gleda u mom pravcu, traži me pogledom, i to izgleda kao da je nešto osetila. Vidim da vadi mobilni, otvara ga i kuca broj. U letu naslućujem i jedva stižem do auta da bih se javio na telefon.

„Ćao!“

„Ćao...“

„Šta ti je? Skroz si zadihan...“

„Ja? Ne... čudno, zar ne.“

„Šta radiš?“

„Ništa posebno, idem na karte kod Bata...“

„Nemoj dugo da ostaješ.“

„Jel' se zabavljate?“

„Da...“ Onda progovori tiše. „Mada uvek pričaju iste priče... S tobom se bolje zabavljam. Šteta što nisi tu...“

Na trenutak ćutimo, onda njen glas postaje još topliji.

„Mogao bi da svратиш po mene, znaš, posle pice...“ Pa se opet smeje.
„Ali ti nažalost ideš na poker...“

„Ma lako ću naći zamenu. Računaj da sam već tamo.“

Prekida vezu.

„I?“

„A? Šta?“

Ćićo se smeje.

„O čemu si mislio?“

„Ja? O meni i tebi.“

„Da, bolje reci ni o čemu, znaš. Stigli smo.“

Izlazimo iz auta.

Posle više nisam išao da proveram kad bi Alesija izlazila s drugaricama.

Možda sam u tome pogrešio?

Ćićo me hvata pod ruku dok ulazimo.

„Imam problem...“

Klimam glavom. Kad bi znao koliko ih ja imam. Ali ne govorim ništa, ulazimo kod *Kakolara*.

„Ćao, Alfre’, mi ćemo ovde.“

Lokal je poluprazan. Alfredo, koji stoji za kasom, klima glavom za da, sleže ramenima, kezi se, sve u svemu na svoj način kao da kaže „ma sedi gde ’oćeš, vidiš da nema nikoga?“.

Ćićo bira najudaljeniji čošak lokala.

„Hajdemo ovde gde je najsvježije.“

Skljoka se na stolicu.

„Ah...“

Izvali se, sav se raširi po stolici, sklanja stolicu pored sebe i na nju baca jaknu, spušta dva telefona na sto pored, nekako se sav razbaca po tom uglu lokala. Ne stižem ni da sednem a već se pojavljuje devojka, ima jedva osamnaest godina, pirsing na obrvi, dugu kosu, obrijanu s jedne strane i s nekim teget prelivom. Ima mesnate usne, zelene oči, tamne šiške. Izgledala bi kao neka slika Lempicke, da nema tog stidljivog osmeha.

„Šta želite da pijete?“

„Običnu vodu.“

„Za mene pivo.“

Ćićo nema kontrole. Devojka se udaljava, izazovno vrcka, ne mogu to da ne primetim.

„Dobro dupence, a?“ , Ćićo se pomalja kroz moje misli.

Uopšte ga više ne slušam pažljivo. Sležem ramenima, iako bih sad mogao da gledam koju hoću, opet sam singl, slobodan sam, mogu da se ponašam kao kreten do mile volje, kreten, ipak... Mogu da ćaskam s devojčkama. Sâm sam. Da, to je istina. Sâm sam. Ćićo počinje da priča, ali ga više baš i ne pratim. Otvaram telefon, i praveći se da slušam njegovu priču, idem na *fb*. Otvaram Alesijinu stranu. Ne. Ne mogu da verujem, promenila je ljubavni status u „u komplikovanom odnosu... s prijateljicama“. Zatvaram telefon. Ranije je stajalo „u vezi“, sa mnom.